

OÁZIS

A schönstatti családmozgalom tájékoztatója

1991 december 1.évf.4.szám

ADVENT ÉS KARÁCSONY A CSALÁDBAN

Évenként visszatérő igényünk, hogy az ünnepeinket és régi szokásainkat ismét lélekkel töltsük meg.

Mi a jelentősége adventnek a mai életünkben? Miért várjuk, ha várjuk a karácsonyt?

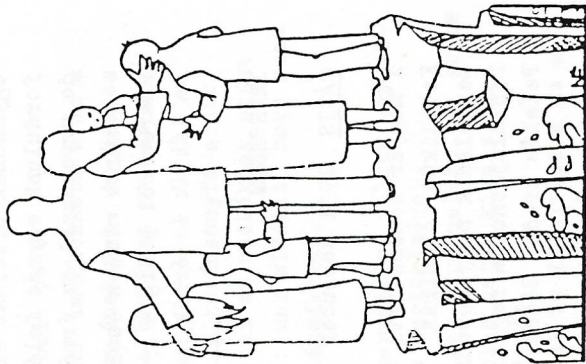
"Ahol a gyermek, ott a karácsony."

Mély igazság fejeződik ki ebben a mondásban. Karácsony a gyermekek nagy ünnepe iskolai szünettel csillogó karácsonyfával, ajándékokkal, ünnepélyes meleg hangulattal, finom ételekkel... Erre készülnek már adventben, ez jön egyre közelebb hozzánk.

Ez volna hát karácsony és advent lényege? A meleg, családi szeretet. Így képzeljük el vajon mi is Jézus eljövételét?

A felnőtteknek mindig újra feladatot jelent megérteni és befogadni karácsony üzenetét. Jézus mindannyiunkhoz közel akar jönni személyesen, be akar lépni az életünkbe. Ezt készítjük elő adventben. Hívjuk és várjuk, hogy mikor jön még közelebb, mikor lesz igazán a miénk.

Az advent Isten felé való fordulásunknak a Hozzá való közeledésünknek kiemelt időszaka. Nem játszunk azt, hogy mi is gyermekek vagyunk, hanem igazi Istengyermeki lélekkel hívogatjuk és beengedjük Jézust a hétköznapi életünkbe.

Mi advent jelentése a házas párok, családok életében?

A házasság szentsége.

A keresztény házasságban tehát jelen van Krisztus.

Mikor jött el közeink?

Az esküvőnk napján.

A házasságkötés előtti időszakunk is tehát bizonyos értelemben advent volt. Ebben a fényes és meleg időszakban ismerkedtünk meg, és egyre közelebb kerültünk egymáshoz, míg a végén már a teljes odaadást ígértük.

Miért ne jelenthetnének nekünk ma is ezt advent? A kibékülést, az újraközeledést, az egymásratalálást. Hiszen az esküvővel nem lettünk még igazán egymáséi. Sőt még 13 évi együttlét is kevés volt ehhez.

Advent az Ur eljövételének ideje.

Minél jobban megvalósítja egy család a szeretetet, a lelki, szívbéli, szellemi és testi egységet, annál jobban jelenvalóvá válik benne Krisztus.

Egy házas pár számára tehát a legjobb adventi jófáltétel és gyakorlat, ha időt és erőt szentelünk egymásnak. Ha újra megpróbálunk egymásnak bizalmat előlegezni, ha megértő és elfogadó szeretettel fordulunk egymás felé. Nem csinálunk úgy mintha jegyesek volnánk, de ugyanazzal az érzéssel próbálunk ismét közeledni egymáshoz.

Szinte minden családban időszeregy gyakorlatról van itt szó.

Másrészt pedig a gyerekek számára is talán a legnagyobb ajándék, ha látják és érzik, hogy apa és anya megint szeretik egymást.

+++++

IMPRESSUM

ÓÁZIS 1991 december 1. évfolyam 4. szám

A magyar schönstatti családmozgalom tájékoztatója, ingyenes Katolikus folyóirat

Megjelenik negyedévenként

Laptulajdonos: a magyar schönstatti családmozgalom

Felelős kiadó: Gódnány Róbert és Rita 8272 Óbudavár Fő u. 11.

Szerkesztőség: dr. Csérmák Kálmán és Alice 8372 Csérszegtomaj Reziu 17

dr. Endrédy István és Cecília 1195 Bp. József u. 108.

Gódnány Róbert és Rita 8272 Óbudavár Fő u. 11.

Ther Antal és Ágnes 8247 Hidegkút Fő u. 68.

Uj karácsony "Skála" nélkül

Gyermekünk születése óta tudatosan harcolunk a karácsony megcsúfolása ellen. Ezt úgy próbáltuk kifejezni, hogy az ajándék dömpinget igyekeztünk a minimálisra csökkenteni. Mivel a nagyszülők vásárlási kedvének megfékezése reménytelennek tűnt, így "kénytelenek" voltunk a magunk részéről szinte jelképes ajándékokra szorítkozni.

A lelki, szellemi előkészületre viszont annál nagyobb gondot fordítottunk.

A szokásos esti imák - az adventi koszorú szaporodó gyertya fényei mellett - több énekel és Jézus születésének elbeszélései vel bővültek. Óvodás-korú gyermekünk csak úgy itták ezeket az estéket.

Aztán elérkezett a szenteste, melyre hivatalosak voltak a nagyszülők, keresztapa, dédnagymama. Mi szülők, mikor összeállítottuk az este forgatókönyvét, féltünk attól, hogy vendégeink talán túl soknak találják a számukra szokatlanul bővebb és hosszabb liturgiát.

Gyermekünk kereszttől azonban az Ur csodát tetti

A felolvasás, a költött és kötetlen hálaadó imádkozások után a gyerekek szinte nem akarták abbahagyni az éneklést. Az összes kedvenc énekeiket előnekeltek, miközben elbűvölten nézték a gyertyafényben pompázó karácsonyfát.

A nagyszülők már türelmetlenül próbálták a karácsonyfa alatt lepedővel letakart ajándékhalomból elővenni az unokáknak szánt játékokat, mikor a legidős ebb 8 éves lányunk előállt, hogy most pedig ők szeretnék előadni az ő közös ajándékukat.

Ez számunkra is meglepetés volt.

A gyerekek egy-kettőre a Szent Család szereplőivé váltak egy világszerte furdőlepedő és egy barna pokróc segítségével.

Eljártak nekünk a Szent Család izgalmas történeteit. Az akkor még egyetlen fiunk, hol szent József, hol a három király, hol pedig a gonosz Heródes szerepében szaladgált.

A nevetéstől és a gyönyörűségtől szinte el is felejtettük az ajándékokat a fa alatt. A gyerekek örömenél talán csak a nagyszülőké volt nagyobb, akik azóta is emlegetik azt a forradalminak számító gazdag karácsonyt.

Azóta a gyerekeknek ez a fajta karácsonyi meglepetése már hagyománnyá vált. Később maguk által költött jeleneteket adtak elő, az utóbbi években pedig a kamészokhoz illő-szülőlk karikírozása a téma, mely nemcsak szórakoztató, de tanulságos is.

A D V E N T

/Gondolatok a jövőnkéről/

E négy hét mondanivalója és feladata nem abban áll, hogy belehelyezkedjünk az ószövetség világába, és várjuk a Messiást, akiről aztán Karácsonykor megállapítjuk, hogy már el is jött.

Hanem kitarjuk a lelkünket Isten kegyelmének, és felkészülünk az ő mind teljesebb befogadására. Vagyis minden nehézség ellenére is várakozásteljes reménységgel nézünk a jövőbe.

Hitünknek egy rendkívüli igazsága, hogy Isten nem valahol messze trónol, és nemcsak a tiszteletadásunkat várja, hanem idejön közel hozzánk. A gondunkat viseli minden nap, szól hozzánk, és a szeretetével nek számtalan jellelvel ajándékoz meg.

Van-e a mai embernek Isten-élménye?

Istent legjobban a saját családomban tapasztalhatom meg.

A feleségemben, férjemben, gyerekeimben, apámban, anyámban, testvéreimben jön a legközelebb hozzám. Él a szívemben végy valamelyikük szeretete után? Ez Istentől és Istenért van. Csak figyelő, értő szemmel kell nézni a hétköznapi életünk eseményeit!

Igazi adventi gyakorlat: Reggel, amikor felkelek, megszólítom Istent:

- Hol fogok ma találkozni Veled?

- Mit készítesz ma nekem?

- Hol fogsz ma a szeretetben egyesülni velem?

- Hol fogsz ma a kereszttel nagyobb szeretetre hívni és tanítani?

Enek a lelkületnek bizonyos nyugalom az előfeltétele, bizonyos összeszedett nyugalom. Megszakitjuk napjaink rohanását. Együtt leülünk és éneklünk, imádkozunk, vagy olvasunk egy adventi történetet. Olyan pl. mint amelyet Nikola Leszkov írt:

-Egy parasztember egyszer a bensejében hangot hall. Így szól hozzá az Ur: Ma eljövök hozzád. Ez örömmel tölti el, és erősen vágyódik is

rá, hogy valóban eljőjön hozzá az Ur. Ettől kezdve még egy terítéket is tesz az asztalra és vár. Évek múlnak el így, de ő csak vár. Aztán egyszer megint hallja a hangot: Most már hamarosan jövök. Egy viharos este aztán megjelen a bátyja, aki nagyon igazságtalanul bánt vele, aki tönkretette az életét. Miközben a testvére belép a házba, így szól a gazda: Felismerlek Uram! - és szívélyesen fogadja az Urat álnok testvérében. -

Az Urat váró, bizakodó lelkület a gyermekek lelkülete. Advent a gyermeki bizalom ideje.

Jaj, szegény felnőttek, akik csak azért álmodnak a jövőről, mert a jelent alig bírják elviselni!

Jaj szegények, akik csalódtak vállalkozásukban és keserűségbe meredve így beszélnek a jövőről: Úgyse fog semmi sem sikerülni!

Jaj szegények, akiknek a jövő csak fájdalomat ígér, mivel sebetek hordoznak magukban. Ők már mindentől félnek, és semmit, senkit sem várnak!

Lelkileg az fiatal, aki képes a jövőtől valami jót várni.

Az egyházi év minden időszakának van valami mondanivalója a személyes életünk számára.

Advent annak az ideje, hogy felfedezzük: Istennek csodálatos terve van velem, velünk, a családukkal, a munkánkkal.

Lassan felfedezzük, hogy nem vagyunk tömegemberek. Ujra átéljük, hogy szükség van ránk. Ezt az embert, ezeket a gyerekeket csak én tehetem boldoggá. Az örök üdvösségük van a kezemben. Felelős vagyok értük.

A családi légkör kialakításáért minden nap tehetünk valamit. Lehet, hogy a kenyérkereső munkám rabszolga munka, de otthonunk egy kis sziget a rohanó világban. Egy olyan kis sziget lehet, ahol tapasztalni lehet, hogy mi a szeretet. Semmi sincs a mai világnak nagyobb szükségére ennél. Egyetlen nagy vállalat sem versenyezhet ebben velünk.

Az ember csak egy jobb jövő vonzásában képes élni és fejlődni. Felemelő érzés, hogy a mi családi életünk is hozzájárulhat a jövő útjának kikísérletezéséhez. Előttünk áll ugyanis a nagy kérdés:

- Hogyan képes az ember ember maradni a technika világában?

Mindig szükség lesz egy helyre, ahol biztonságban otthon érzni magát.

A szeretetben, a bizalomteljes hitben tud csak létezni. Adventben Isten felé fordulunk és Tőle várunk valamit, valami jót. Kőben újra ráébredünk, hogy mennyire gyengék és szegények vagyunk, de ez az érzés most nem keserít el, mert kitárjuk a szívünket Isten felé, és engedjük, hogy megajándékozzon.

- Mit várnak Istentől az idei adventben?
- Mi lenne szép, mit szeretnének?

Írjunk mi is levelet a "Jézuskának"!

- + Add, hogy újra megértsem, tiszteljem és örülni tudjak a házastársamnak!
- + Add, hogy hinni tudjam, hogy a páromat Te gondoltad ki a számomra, Te alkottad meg és küldted hozzám, hogy kiegyensúlyozt és hozzám tartozzon örökre!
- + Add, hogy szembeszálljak az ellenkezésben, az önsajnálattal, a kritizálásban és gúnyolódásban való örömmel.
- + Add, hogy erős lélekkel, nagylelkűen viseljem a fájdalmakat és a fáradtságot, és ne keseredjen meg a szívem!

Az advent az Istennel való bensőséges egyesülés gyakorlásának az ideje. Vagyis különösen is az imádság ideje. Ehhez segítenek régi hagyományaink is.

- A hajnali misék az Urral való adventi egyesülés alkalmai.
- Az egyház példaképként állítja elénk Máriát. Ő a mi adventi vezetőnk, aki közbenjár és segít nekünk.
- "A szállást keres a Szentcsalád". szokás felújítása alkalmat ad az együttimádkozásra, a közösség átélésére, a magányosságunk feltörésére.

Az egyéni imádkozás és lelki elmélyülés időszaka is advent. Időt szentelek arra, hogy életem fontos kérdéseit az Ur elé tárjam, és egész érzületemmel Hozzá felemelkedjek.

Az advent a családi élet különleges időszaka is.

A családi élet által éljük át és értjük meg Istent, hogy hogyan szeret minket, és egyáltalán, hogy mi a szeretet.

A gyermekek igazi adventi lénye ebben a legjobb tanulóiskolánk. A hosszú téli estéken korlátok közé szorítva a TV-zést együtt készülődik a család karácsonyra. Az adventi koszorú körül imádkozva mélyen átéljük családi szeretet-egységünket, mely biztonságot és békét, személyes értékelést és elfogadást, a jövőben bizakodó reményt jelent.

A karácsonyi ajándék várás és ajándékozás lényege:

Istentől várom ajövöm sikerét és boldogságát.

Végső soron maga Isten az ajándék, és viszonzásul én is magamat adom. Továbbá azt is elfogadom, hogy az Ő eszköze legyek enyéim életében, hogy megjelenítsem Őt, és közvetítem ajándékait!

Adventi, karácsonyi vágyaimban Isten jeleit és utmutatásait fedezem fel. Fontosak tehát, hogy legyenek kéréseim és engedjem magamat megajándékozni. Másrészt pedig az Ur rendelkezésére bocsátom magamat úgy, ahogy vagyok.

+++++

J É Z U S S Z Ü L E T É S T Ü N N E P E L J Ü K

Mi négyen voltunk testvérek. 10 vagy 12 éves koromig abban a házban nőttem fel, hogy a Jézuska hozza a karácsonyfát, és az angyalok segítenek neki. A nyitott ablakon keresztül hozzák be a szobába, és nem szabad a kulcslyukon leskelődni, mert megzavarjuk őket.

Aztán férjhez menvén ötgyermekes családaya lettem. Gyermekem keincseperedésével párhuzamosan kerestük, kutattuk, hogy mit mondjunk mi nekik. Milyen legyen a mi szentesténk "arcs"?

Abban hamarosan dűlőre jutottunk, hogy karácsonykor mi Jézus születését fogjuk ünnepelni. Ez igaz és jó - gondoltam -, de ugyanakkor szerettem volna a mi gyermekeinkkel is megizleltetni annak a titokzatos, szívet melengető öröme az érzését is, amit Gyerekkoromból ismertem.

Végül is hogyan alakítottuk a szentestét?

A meghozott fenyőfát eldugtuk, hogy a gyerekek, csak majd fel-diszítve lássák. Mindent igyekeztünk jól előkészíteni. Kigondoltunk valami programot a gyermekeknek, amire a délutáni alvás után került sor az édesapjuk vagy valamilyik nagynéni kíséretében. Ezalatt otthon ünneplőbe öltözött a fenyőfa és a lakás.

Ahogy nőttek, azt vettük észre, hogy az ajándékok "csábításának" áldozatul eshet az ünnep lényege. Valahol olvastam a karácsonyeste ünneplésének módjairól családokban. Az egyik változat nagyon megtetszett, azóta mi is így csináljuk. A férjem összeeskübált

deszka hulladékból, lécekből egy kis istállót. Pici égővel világítás is került bele. A szalmatető elkészítésében a gyermekek is tudtak segíteni. Ebbe a betlehemünkbe vettünk az első évben egy fából faragott jászlat benne kiemelhető Jézuskával. Az akkor még apró gyermekeink valóban szívesen vették tenyerükbe a kis Jézus-figurát, s mint egy kis testvért adták kézről kézre. A következő évben a Szűzanya majd szent József szobrocská került a betlehembe.

Szenteste, amikor mindennel elkészültünk, és együtt beléptünk az ünnepi szobában majdnem sötét volt. Az ajándékok egy lepedővel letakarva csak a szegényes istállóban a jászol mellett égett egy kis gyertya. Mindannyian odagyűltünk a kis Jézus köré, és énekelt, az evangélium felolvasásával, verssel és imával köszöntöttük. Megköszöntük Néki, hogy eljött és fényt hozott a világba. A szeretet, a megértés és az igazság fényét. A kis betlehemi istállóból fény áradt ki. Ezután fogtuk a kis gyertyát és ezzel gyújtottuk meg a karácsonyfa gyertyáit és a csillagszórókat. Így a ragyogó karácsonyfa a betlehemi kis Jézusból kiáradó fény jelképévé lett.

Az ajándékokat csak később "lepleztük le", és örültünk nekik és egymásnak. Amióta a gyermekek már olyan nagyok lettek, hogy mindenki készít mindenkinek ajándékot, - az ő javaslatukra - szinte az egész szentestét betölti a megajándékozás. Minden darabot egyenként veszünk elő és nézünk meg. Együtt örülünk az ajándékozó ötletének, leleményének. Az ajándékozás áradatát karácsonyi énekekkel, zenével, imával szakitjuk meg és szőjük át.

A következő számunk témája:

A keresztény nő mai eszményképe

Minden ezzel kapcsolatos élményt, életpéldát örömmel fogadjunk!

Lapzártá 1992 február 1.

Évekkel ezelőtt történt. Az évszámra már nem emlékszem, de abban biztos vagyok, hogy december 23.-a volt. Últünk a vacsoránál, amikor hirtelen az egész lakásra sötétség borult. Hamar rájöttünk, hogy rövidzárlat történt, amely során a villanyóra biztosítéka is tönkrement. Hiába érdeklődtünk az EDÁSZnál, segítséget csak másnapra ígértek.

Egész délután arra vártam, hogy a gyerekek nyugovóra térjenek, és nekiláthassak zavartalanul a sütés-főzésnek. Most pedig ott álltam tétován a konyhában egy szál Gyertya mellett. Mi már habot is csak géppel tudunk verni... A gázkazánhoz a szomszédtól hoztunk hosszabbítóval áramot, hogy a fűtést fenn tudjuk a nagy hidegben tartani.

Másnap reggel a szerelők miatt meg kellett szüntetnünk ezt a szabálytalan megoldást. Feladtunk a gyerekekre még két pulóvert, a teendők közül pedig a legszükségesebbekre szorítottunk. Dől felé egyszercsak kopogtak. Szerelő helyett egy táviratkészbesítő állt az ajtóban. Kezében zöld boríték, benne: "Anyá lumbágó miatt mozgásképtelen, nem tudunk menni. Boldog karácsonyt. Apa." A hír nagyon lesúlytott. Ez volt az első eset, hogy nem tudtunk együtt lenni.

A szerelők nagy várakozás után 2 óra körül érkeztek meg. Rendbetették a villanyórát, de a zárlat helyének kiderítésére nem voltak hajlandók. Így Tóni elindult szerelőt keresni. Hamarosan vissza is jött egy atyai jó ismerőssel, aki pillanatok alatt megtalálta a hibát. Nagy kó esett le aszivünkrol. Hála Istennek közben afelizgatott gyermekek is elaludtak, így nagy rohammal fel tudtuk diszítani a fényt.

A gondolat viszont, hogy szenteste csak magunk leszünk, nem hagyott nyugodni. Megkérdeztük hát barátainkat, hogy nem fogyasztanánk-e el közösen az ünnepi vacsorát. Örömmel jöttek, ők is egyedül voltak. Sok feszültség oldódott fel ebben az együttlétben.

Távozásuk után afa előtt állva végiggondoltuk mindazokat anehézségeket, amelyeket a Jóisten erre a karácsonyra nekünk küldött. Tekintetünk a mi kis betlehemünkre esett, és megjelent előttünk abarlag képe minden nyomorúságával és örömével. És már nem sajnáltuk magunkat.

/ Gondolatok nehéz helyzetbe került házaspároknak/

Most ti is elevenen igazoljátok Tilmann atya mondását:

- Isten mindig újra "nagy szomorúságokat" is küld a családoknak.-
 Jól érthető ebben a megfogalmazásban, hogy a rátok szakadt baj nem csak a saját hibáitok következménye, hanem Isten akarata.
 Másrésztől pedig ez nem valami rendkívüli, csak titeket sújtó tragédia, hanem Isten "rendes szokása". Mert a sötét korszakokon átvergődve válunk csak igazán érett emberekké, akik nem csinálnak már nagy ügyet minden apróságból, akik már nem keringenek önféjűen maguk körül.

Az életünkre vetődő sötét árnyékban tehát nem esünk kétségbe, nem engedünk a felgyülemllett indulatoknak sem parttalan áradást, nem menekülünk magányba vagy közönyösségbe, hanem gyermekként reagálunk: -Atyám, add, hogy ismét felfedezhessem a fényedet!-

-Kedvesem, tudom, hogy Te egy átlagon felüli, kiváló ember vagy.
 A Téd vagyok, szeretlek akkor is, ha fáradt vagyok, ha szenvedek, ha fájdalmat is okozol!-

A házasságkötéskor határozottan igent mondtam a társamnak. Egy fenntartás nélküli és végleges igent, és ezzel véget vetettem a bizonytalanságnak. E döntésem az akarat síkján ment végbe, ezt nem érintheti már semmi érzelem, fájdalom. Az eskünk megújításával tehát túl lehet jutni minden érzékenykedésen. Ma azonban ez nem szokás, és nem könnyű. A modern ember ugyanis gondosan ápolja és tenyésztí az érzékenykedéseit. Nem gondol bele, hogy ez képes a legjobb jellemet is megrontani, mert erőtlenné teszi így az akaratát. Ott ahol határozott döntés kellene, nála az igényeknek és allergiáknak kinos alkudozása van. Megsérül így az akarata és legyengül. A Bibliából ismert "arany borjú" körüli tánc jól jelképezi a kialakult beteges helyzetet.

A 20. század az elkényeztetés és a kifinomult önzés "kultúráját" hozta. Hol van ma a szív ereje? Ki tud ma magátólérte. tődően és nagylelkűen túllépni a saját igényein?!

Milyen keresztények vagyunk? Nem Krisztust akarjuk követni? Ő mindvégig szerette övét. A végsőkig szerette. Azt is, aki megütötte és megöltte!

Ezt vállaltam a házasságban is. Végsőkig szeretni egységben a megfeszített Urral. Nem lázadozva, nem megkeseredve, nem közömbösen! Őn is feláldozom az életemet azért, akit szerettek.

Adventben Jézussal akarok találkozni és Vele egyesülni, hogy legyen erőm kitartani a szeretetben, hogy továbbra is, minden ellenére is meleg, nagyszívű és elnyihetetlen szeretettel fordulhassak a házastársam, a családom felé. Isten biztosan meghallgatja az olyan imát, amelyben szeretetet kérek Tőle!
 - Segíts akkor is szeretni, ha "tővisbe" markoltam! A szememet azonban nem a tővisre, hanem a szeretet "rózsájára" fűggesztem. A szeretet kifejezetten fontosabb, mint az élet!

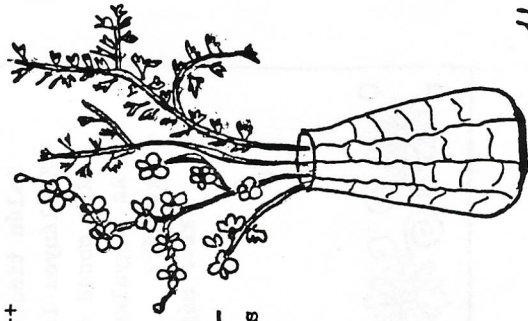
Tudnunk kell, hogy a házastársunk végülis képtelen betölteni legmélyebb vágyainkat. Isten a szívünket a maga számára teremtette. Ófelé irányulnak legmélyebb vágyaink, csak Őbenne találunk teljes megnyugvást.

Mit jelenthet nekünk advent? - Nyitást és nekilendülést egy olyan jövő felé, amelyben Isten jön felénk, amelyben felfedezzük a társunk, Gyerekeink, családjunk gazdagságát, amelyben megtanulunk nagyívvel, fáradhatatlanul szeretni. Ez az útja annak, hogy kiszabaduljunk a keserűség, a fáradtság, az érzékenykedés börtönéből.

+++++

Borbála-ág

Ha Borbála /Barbara/ napján, december 4.-én frissen vágott cseresznyefa ágakat, vagy forsitia /népiesen aranyos/ ágakat vízbe teszel és meleg, világos szobeablába állítod, karácsonyra kivirágoznak. Napról-napra figyelheted, hogyan duzzadnak a rügyek.

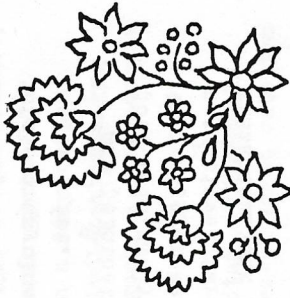

Gyerekszámj

- A 4 éves Orsi lányunkat anyyira meghihlette a betlehemi történetm hogy karácsony után is még hónapokig lepedővel a fején járt-kelt a lakásban.
- Egy alkalommal kopogtak az ajtón. Orsi kikiabált:
- Ki az ?
 - A doktor néni vagyok! Hát te, ki vagy?
 - Én a Szűzmária vagyok - hangzott az ajtón keresztül a válasz.

+++++

- Állunk székesegyház betleheme előtt és vizsgálztatjuk a 3 éves ikreket:
- No, kiket láttok ott az istállóban?
 - A kis Jézust és a Szűzanyát.
 - Hát az a bácsi kicsoda ott a Szűzmária mellett? - kérdezem szent Józsefre mutatva. Némi gondolkodás után egyikük megszólal:
 - Az meg ott a Szűzapa.

Ki hozza a karácsonyfát?

- Talán tizenöt évvel ezelőtt történt.
Kislányom láthatóan nagy zavarban jött haza az óvodából.
- Apa, mondd meg végre az igazat! Ki hozza a karácsonyfát?
Az anyyalka, a Jézuska, a télapó, a Mikulás vagy a szovjet katonák?

Akkor még az óvodában is nagy ünnep volt november 7.

